

۲۱ روایت از ۲۱ جام جهانی قبلی

سیلاب اشک در «ماراکانا»

جنگ جهانی دوم آنچنان گرد زشت و متعفن بر سراسر جهان پراکنده کرد که تقریباً همه چیز را تحت تاثیر خود قرار داد. یکی از این موارد جام جهانی فوتبال بود که به دلیل وقوع جنگ جهانی ۱۲ سال تعطیل شد.

یعنی از سال ۱۹۲۸ تا ۱۹۵۰. این بار برزیل میزبان بود و ۱۳ تیم از سه کنفدراسیون که در این جام حضور داشتند. آسیا و آفریقا هم تیمی نفرستادند.

اروگوتنه که در دو جام جهانی قبلی به دلیل میزبانی اروپایی قهر کرده بود این بار به جام برگشت.

فرمول این دوره از رقابت‌ها بسیار جالب بود، به این ترتیب که مرحله نیمه پایانی یا حذفی نداشت و تیم‌های برتر هر گروه دوباره به صورت دوره‌ای با هم بازی می‌کردند تا دو تیمی که بیشترین امتیاز را دارند در دیدار پایانی مقابل هم قرار بگیرند.

اتفاق مهم این جام ساخت ورزشگاه ۲۰ هزار نفری ماراکانا در یکی از محلات فقیرنشین شهر ریودوژانیرو بود. اتفاقات تراژیک هم در همین ورزشگاه غول پیکر رخ داد. جایی که برزیل و اروگوتنه در حضور ۱۷۳ هزار و ۸۵۰ تماشاگر برگزار کننده پرتماشاگرترین فینال تاریخ ادوار جام جهانی تا به امروز بودند.

برزیلی‌ها برای قهرمانی فقط به یک امتیاز نیاز داشتند اما اروگوتنه باید در برابر میزبان پیروز می‌شد تا با کسب دو امتیاز بازی نهایی قهرمان جام ۱۹۵۰ شود. همین اتفاق هم افتاد، آن هم در شرایطی که برزیل با گل دقیقه ۴۷ فریاکاز حریف پیش بود و هوادارانش داشتند سرود قهرمانی می‌خواندند.

«شیافینو» در دقیقه ۶۶ گل مساوی اروگوتنه را زد و سپس لحظه مرگبار دقیقه ۸۵ از راه رسید؛ زمانی که «گیجیا» با یک شلیک محکم توپ را به طاق دروازه برزیلی‌ها چسباند. اروگوتنه برای دومین بار قهرمان جام جهانی شد تا سیلاب اشک در «ماراکانا» سرازیر شود. اشک‌های تاریخی ماراکانا هرگز از دل تاریخ فوتبال جهان پاک نمی‌شود. ژنرال «گاسپار»، دیکتاتور برزیلی چند ماه بعد از ناکامی برزیل در فتح جام جهانی از قدرت برکنار شد.

«پدرو» درباره حضورشان در دهکده هواداران می‌گوید: «هزینه آن حدود ۲۰۰ دلار برای هر شب است. صادقانه بگویم آن چیزی که من انتظار داشتم نبود. وقتی تصاویر را می‌بینید و توضیحات را می‌خوانید و با توجه به این که اینجا جام جهانی فوتبال در حال برگزاری است؛ انتظار کمی کیفیت دارید. اما خدمات در حد خدمات در حد یک مهمانسرای ارزان قیمت است.»

روایت‌هایی تکان دهنده از مسافران جام جهانی فوتبال

اگر نخندم، ممکن است گریه کنم!

آیاسادی گروه ورزش باگذشت حدود یک هفته از آغاز مسابقات جام جهانی، نارضایتی زیادی در بین گردشگرانی مشاهده می‌شود که به قصد تماشای فوتبال به قطر سفر کرده‌اند. برخی در بهت و حیرت فرو رفته‌اند و باورش‌شان نمی‌شود چه بر سرشان آمده و برخی دیگر بازی‌ها را ندیده، قصد بازگشت دارند! قطر به دلیل کمبود هتل و اقامتگاه، جایگزین‌هایی در نظر گرفته بود. دهکده هواداران که از کابین‌های فلزی و ۱۸۰۰ چادر تشکیل شده یکی از این مراکز اقامتی است. اما گویا آنچه تبلیغ شده و تصاویری که در زمان خرید به گردشگران نشان داده شد با واقعیت این اقامتگاه‌ها زمین تا آسمان فرق دارد.

برگزاری است؛ انتظار کمی کیفیت دارید. اما خدمات در حد یک مهمانسرای ارزان قیمت است. به دلیل سرو صدای ساخت و ساز بیشتر از ساعت ۹ نمی‌توان خوابید! فاطمه می‌گوید: «هیچ سازمان پاسخگویی وجود ندارد، هیچ‌کس چیزی نمی‌داند. فروشگاه‌ها بسته هستند، آب آشامیدنی وجود ندارد! همانطور که در اطراف راه می‌رویم، با هر مسافر دیگری که صحبت می‌کنیم افکار مشابهی دارند.»

چادرهای اقامتی که از پلاستیک ضخیم ساخته شده‌اند هر کدام شامل دو تخت یک نفره و یک پاتختی با یک چراغ هستند. یک لایه نازک از فرش در جاهایی به دلیل قرار گرفتن بر روی شن و ماسه، ناهموار و برآمده است. یک پنکه برقی چیدمان اتاق را کامل می‌کند. برای برخی واقعیت این وضعیت مستلزم اقدامات شدیدتر است. «جمال» که از پاریس سفر کرده است حدود ۲۷۰۰ پوند برای اقامت سه هفته‌ای در دهکده هواداران پرداخته اما پس از کمتر از ۲۴ ساعت در محل، در حال بستن چمدان‌ها و رفتن به سمت خروجی است.

او گفت: «برای من این تجربه خوبی نیست. نه بدن شوی، نه مسواک، نه خمیر دندان هیچ ملزومات بهداشتی وجود ندارد.» جمال همچنین برکه تابید رزرو خود را نشان می‌دهد که اتاق هتل برایش رزرو شده است. با توجه به این که قطر در سال ۲۰۱۰ به میزبانی رقابت‌های جام جهانی برگزیده شد معلوم نیست چطور نتوانسته در طی ده سال گذشته حداقل ساخت وسازه‌های عمرانی را به پایان برساند و اینگونه هوادارانی که از سراسر جهان به این کشور سفر کرده‌اند را ناامید کرده است.

«شوگو ناکاشیما» مردی ۳۱ ساله از ژاپن یکی از اولین افرادی است که به دهکده هواداری در شمال دوحه رسید. جایی که چند ساعت پس از باز شدن دروازه‌های اقامتگاه، ساخت و ساز هنوز در برخی مناطق در حال انجام است.

ناکاشیما می‌گوید: «اینجا هنوز در دست ساخت است در طول روز یک جوهرایی مانند جهنم است. اینجا بیابان است، خیلی گرم است. اگر نخندم، ممکن است گریه کنم! در حال حاضر نمی‌توانم محل اقامتم را تغییر دهم بنابراین باید آن را بپذیرم و منتظر بازی ژاپن باشم. من فقط برای خواب اینجا خواهم بود. بیرون می‌روم و شهر را کشف می‌کنم. نمی‌خواهم اینجا بمانم.»

مدت‌ها قبل و پیش از ورود بیشتر مهمان‌ها به محل، نشانه‌هایی وجود داشت که ممکن است همه چیز آن‌طور نباشد که انتظار می‌رود. در مسیر طولانی و پر پیچ و خم به سمت کمپ، علائم شنیداری و بصری ماشین‌آلات سنگین وجود دارد. جرثقیل‌های ساختمانی به بلندای آسمان می‌رسند و کارگران مشغول کارهایی از سنگ‌ریزی سنگ‌فرش تاسیم‌کشی چراغ‌ها هستند. «پدرو» و «فاطمه» در اسپانیا زندگی می‌کنند اما اینجا هستند تا تیم مکزیکی را تشویق کنند. آنها فروردین ماه ازدواج کردند و این سفر بخشی از ماه عسل آنهاست.

پدرو درباره حضورشان در دهکده هواداران می‌گوید: «هزینه آن حدود ۲۰۰ دلار برای هر شب است. صادقانه بگویم آن چیزی که من انتظار داشتم نبود. وقتی تصاویر را می‌بینید و توضیحات را می‌خوانید و با توجه به این که اینجا جام جهانی فوتبال در حال

